

συν-ἄγορεύω (μέλ. σε χρήση *συνεργῶ*, ἀορ. β' *συνεῖπον*, παρακ. *συνείρηκα*): **1.** αγορεύω, μιλῶ δημόσια, δημηγορῶ ἀπό κοινού, πραγματεύομαι στην ἀγορεύσή μου το ἴδιο θέμα με κάποιον, *τί τινι*, σε Θουκ., Ξεν. **2.** συμβουλευῶ ἀπό κοινού κάποιον, *τινί*, σε Λυσ. **3.** *συναγορεύω τινί*, μιλῶ υπέρ κάποιου, υποστηρίζω, υπερασπίζω την υπόθεσή του στο δικαστήριο, συνηγορῶ, σε Θουκ.· ὁμοίως, με δοτ. πράγμ., *συναγορεύω τινὸς σωτηρία*, σε Δημ.

συν-αγρεύω, συνοδεύω ἢ συμμετέχω στο κυνήγι, σε Ανθ.

συναγρόμενος, Επικ. μτχ. Παθ. αορ. β' του *συναγείρω*.

συν-άγω, παρατ. -ἦγον, Δωρ. -ἄγον, Επικ. -ἄγον· μέλ. *συνάξω*, ἀορ. β' *συνήγαγον*, παρακ. *συνῆχα* και *συναγήοχα*, Παθ. *συνῆγμαi*· **I. 1.** φέρνω στο ἴδιο σημείο, συναθροίζω, συλλέγω, μαζεύω, συγκεντρώνω, συγκαλῶ, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **2.** με ἐχθρική σημασία, συμπλέκομαι σε μάχη, αρχίζω τη μάχη, τον ἀγώνα, σε Όμηρ. Ιλ.· ἐπίσης, ὅπως το *συμβάλλω*, στρέφω δύο πολεμιστές, τον ἕναν ἐναντίον του ἄλλου, σε Αισχύλ.· *ἀπ' ὅπου*, αμτβ., *συνάγω εἰς μέσον*, συμπλέκομαι σε μάχη, σε Θεόκρ. **3.** οδηγῶ στο ἴδιο σημείο, συνάπτω σ' ἕνα, ἐνώνω, συνενώνω, συγκροτῶ, σε Όμηρ. Ὑμν., σε Ερμ., Αισχύλ.· *συνάγω γάμους*, συνάπτω γάμο, νυμφεύομαι, σε Ξεν. **4.** δέχομαι κάποιον στο σπίτι μου, σε Κ.Δ. **II.** συλλέγω, συσσωρεύω προμήθειες, σοδειές κ.λπ., σε Ξεν. κ.λπ. **III. 1.** ἔλκω, σύρω ἀπό κοινού, ὥστε να συναντηθοῦν τα ἄκρα, σε Ηρόδ., Θουκ.· ἐπίσης, φέρνω κοντά τα ἄκρα ἐνός πράγματος, συστέλλω, στενεύω, στενοχωρῶ, σε Ηρόδ. **2.** σμίγω τα φρύδια μου, σε Αριστοφ.· *συνάγω τὰ ὄτα*, τεντώνω τα αυτιά μου, λέγεται για σκύλους, σε Ξεν. **IV.** συλλέγω ἀπό ὅ,τι ἔχει ἀναφερθεῖ προηγουμένως, δηλ. συμπεραίνω, ἐξάγω συμπέρασμα, τεκμαίρομαι, Λατ. colligere, σε Αριστ.

συν-ἄγωγεύς, ὁ, I. αὐτός που οδηγεῖ στο ἴδιο σημείο, αὐτός που συγκαλεῖ, αὐτός που συναθροίζει, σε Λυσ. **II.** αὐτός που συνδέει, σε Πλάτ.

συνἄγωγή, ἡ, I. 1. συγκέντρωση στο ἴδιο σημείο, σύναξη, συνένωση, σε Πλάτ. **2.** τόπος συγκέντρωσης, εβραϊκή συναγωγή, σε Κ.Δ. **II. 1.** συναγωγή, προετοιμασία πολέμου, συνάθροιση στρατευμάτων, σε Θουκ. **2.** μάζεμα και ἀποθήκευση σοδειάς, σε Πολύβ. **3.** σύμπτυση, συμπίκνωση, *συναγωγή στρατιᾶς*, διάταξη στρατεύματος κατὰ στήλες, σε Πλάτ.· *συναγωγή τοῦπροσώπου*, σύμπτυση, σούφρωμα και ρυτίδωση προσώπου, κατήφεια, σε Ισοκρ. **4.** συλλογή, ἀνθολόγηση γραπτῶν κειμένων, σε Αριστ. **III.** συμπέρασμα, ἐξαγωγή συμπεράσματος, στον ἰδ.

συν-ἄγωγός, -όν, αὐτός που συγκεντρώνει, που συνδέει, που συνενώνει, ἐνωτικός, σε Πλάτ.

συν-ἄγωνιάω, μοιράζομαι την ἀγωνία κάποιου, βρίσκομαι στην ἴδια ἀγωνία με αὐτόν, σε Πολύβ.

συν-ἄγωνίζομαι, Αττ. μέλ. -ιοῦμαι, ἀποθ.· **1.** ἀγωνίζομαι ἀπό κοινού με κάποιον, ἀγωνίζομαι μαζί του βοηθώντας τον, συμπολεμῶ, *τινι*, σε Θουκ. κ.λπ.· γενικά, *ξυναγωνίζομαί τινι*, συμμερίζομαι την τύχη κάποιου, στον ἰδ. **2.** βοηθῶ, υποστηρίζω, *τινι*, σε Δημ. **3.** ἀπόλ., μάχομαι στην ἴδια πλευρά, σε Θουκ.

συν-ἄγωνιστής, -οῦ, ὁ, αὐτός που συμμετέχει σε ἕναν ἀγώνα με κάποιον, συμμαχητής, συμβοηθός, συμπολεμιστής, συνεργός, σε Πλάτ. κ.λπ.· *τινος*, για κάτι, σε Αισχίν., Δημ.

συν-ἄδελφος, -ον, αὐτός που ἔχει ἀδελφὸ ἢ ἀδελφή, σε Ξεν.

συν-ἄδικέω, μέλ. -ἦσω, προξενῶ ζημία, ἀδικῶ ἢ τραυματίζω ἀπό κοινού, *τινί*, με κάποιον, σε Θουκ., Ξεν.· ἀπόλ., σε Θουκ., Ξεν. — Παθ., ἀδικούμαι ὁμοίως, σε Δημ.

συν-ἄδω, μέλ. -ἄσομαι, **I. 1.** τραγουδῶ με κάποιον ή ομαδικά, εν χορῶ, σε Αισχίν.· *συνάδω ῥῥδάν*, σε Αριστοφ. **2.** γενικά, βρίσκομαι σε συμφωνία ή αρμονία με κάποιον, συμφωνῶ ή ταιριάζω, *τινί*, σε Σοφ., Πλάτ. **II.** εξυμνῶ, ψάλλω από κοινού με κάποιον, *τινά*, σε Θεόκρ.

συν-αεῖδω, ποιητ. αντί *συνάδω*, σε Θεόκρ.

συν-αεῖρω, αόρ. *ἀ΄ -ἡεῖρα* = *συναίρω*. **I.** σηκώνω, ανεβάζω, υψώνω από κοινού, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** συνδέω ή δένω μαζί κάτω από τον ίδιο ζυγῶ, συζευγνῶ, στο ίδ. — Μέσ. *συναεῖρεται ἵππους*, στο ίδ.

συν-αθροίζω, μέλ. -σω, **1.** συγκεντρώνω, συγκαλῶ, συνάγω, λέγεται για στρατιώτες, σε Ξεν., Πλάτ. κ.λπ. **2.** επίσης, λέγεται για πράγματα, στην Παθ., *τὸ κεφάλαιον τούτων ζυνηθροισμένων*, το σύνολο των συγκεντρωμένων αυτών ποσοτήτων, σε Πλάτ. **3.** λέγεται για μεμονωμένο πρόσωπο, *οὐ ζυνηθροισται στρατῶ*, δεν συνενώθηκε με το κύριο στρατιωτικό σώμα, σε Ευρ.

συναθροισμός, ὁ, σύναξη, συλλογή, συνένωση, μάζεμα, συνέλευση, σε Βάβρ.

συν-ἄθύρω[ῦ], παίζω μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Μόσχ.

συν-αῖγδην (αῖσσω), επίρρ., βίαια μαζί, σε Ησίοδ.

σύν-αιμος, -ον (αῖμα), **1.** αυτός που έχει δεσμούς αίματος με κάποιον, ὀμαιμος, συγγενής, σε Σοφ., Ευρ. **2.** ουσ., ο, η συγγενής, ιδίως, αδελφός, αδελφή, σε Σοφ. **3.** *Ζεὺς ζύναιμος*, ως προστάτης της συγγενείας, στον ίδ.· *νεῖκος ζύναιμον*, αντιπαλότητα μεταξύ συγγενῶν, στον ίδ.

συν-αινέω, μέλ. -έσω, **I.** προσεύχομαι, εξυμνῶ, ανυμνῶ, ψάλλω από κοινού, σε Αισχύλ. **II. 1.** συγκατανεύω, συμφωνῶ, ἀπόλ., στον ίδ., σε Σοφ. κ.λπ.· *συναινέω τινί*, συμφωνῶ με κάποιον, ομογνωμῶ, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ. πράγμ., συμφωνῶ σε, υπόσχομαι, σε Σοφ., Ξεν. κ.λπ.· *χορηγῶ, παρέχω ἀμέσως*, σε Ξεν. **3.** με απαρ., συμφωνῶ ή συγκατανεύω να κάνω κάτι, στον ίδ.

συν-αἰνῶμαι, αποθ., συναθροίζω, συνάγω, σε Ομήρ. Ιλ.

συν-αιρέω, μέλ. -ἤσω, β΄ μέλ. *συνελῶ*, αόρ. β΄ *συνεῖλον*, Επικ. *σύνελον*. **I. 1.** γραπῶνω ή αρπάζω μαζί, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ. **2.** οδηγῶ στο ίδιο σημείο, περιορίζω, συμπυκνῶνω, συντομεύω, συνοψίζω· στην ομιλία, *ζυνηλῶν λέγω*, σε Θουκ.· *ὡς συνελόντι εἰπεῖν*, σε Ξεν.· ομοίως *συνελόντι* μόνο, σε Δημ. **II. 1.** οδηγῶ μακριά, παρασύρω, συνθλίβω, κονιορτοποιῶ, *ὄφρῦς σύνελεν λίθος*, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., τελειῶνω, τερματίζω, οδηγῶ στο τέλος, τελειῶνω, *τὸν πόλεμον*, σε Πλούτ. — Παθ., σε Θουκ. **2.** προσπαθῶ από κοινού να πάρω ή να κατακτήσω, σε Ηρόδ., Θουκ.

συν-αῖρω, ποιητ. **συναεῖρω** (βλ. αυτ.)· αόρ. *ἀ΄ συνῆρα*. **I. 1.** σηκώνω, υψώνω από κοινού, σε Αριστ., Πλούτ.· *συναίρω λόγον μετά τινος*, σταθμίζω, κάνω τους λογαριασμούς μου με κάποιον, σε Κ.Δ. **II. 1.** Μέσ., συμμετέχω σε κάτι, με γεν., σε Θουκ. **2.** με αιτ. πράγμ., βοηθῶ κάποιον να σηκώσει ή να μεταφέρει κάτι, στον ίδ., σε Δημ.· επίσης, ασχολούμαι με, αναλαμβάνω κάτι, σε Αισχύλ., Ευρ. **3.** *τῶν σκελῶν συναίρω*, πιάνω κάποιον από τα δυο του πόδια, τον ανατρέπω, σε Πλούτ. **III.** Παθ., **1.** *συναίρεσθαι εἰς τὸ αὐτό*, ενώνομαι μαζί με, συνενώνομαι, σε Ξεν. **2.** συνεισφέρω, βοηθῶ, σε Δημ.

συν-αισθάνομαι, αόρ. β΄ -ἡσθόμην, αποθ., αντιλαμβάνομαι επίσης ή συγχρόνως, σε Αριστ.

συν-αιτιάομαι, μέλ. -ἄσομαι [ἄ], αποθ., κατηγορῶ από κοινού, σε Πλούτ.

συν-αῖτιος, -ον και -α, -ον, **1.** με γεν. πράγμ. και δοτ. προσ., αυτός που αποτελεί την αιτία ενός πράγματος από κοινού με κάποιον ἄλλο, *συναῖτιός τινι ἄθανασίας*, βοηθώντας τον να περάσει στην αθανασία, σε Ισοκρ.· *συναῖτιός τινος γενέσθαι τινί*, μοιράζομαι την ενοχή για κάτι από κοινού με κάποιον, στον ίδ. **2.** με γεν. πράγμ. μόνον, αυτός που αποτελεί από κοινού τον αῖτιο,

που συνεργεί, συντελεί σε, σε Δημ. κ.λπ. · ως ουσ., *ή ζυναιτία φόνου*,
συνέργεια σε φόνο, σε Αισχύλ. · απόλ., *ούκ αίτιών, άλλ' ἴσως ζυναιτίων*, σε
Πλάτ.

συν-αιχμάζω, μέλ. -σω, συμπολεμώ, μάχομαι από κοινού, σε Ανθ.

συν-αιχμάλωτος, -ον, αυτός που είναι επίσης αιχμάλωτος, φυλακισμένος, σε
Κ.Δ.

συν-αιωρέομαι, Παθ., αιωρούμαι, παραμένω αιωρούμενος, μετεωρίζομαι από
κοινού, με δοτ., σε Πλάτ.

συν-ακμάζω, μέλ. -σω, ακμάζω, ανθώ συγχρόνως, λέγεται για φυτά, σε Ανθ.

συν-ἄκολασταίνω, ζω άσωτα, έκλυτο βίο, τρυφηλό βίο από κοινού με
κάποιον, σε Πλούτ.

συν-ἄκολουθέω, μέλ. -ήσω, **1.** ακολουθώ κάποιον από κοντά, συνοδεύω, *τινί*,
σε Αριστοφ., Θουκ. **2.** *συνακολουθέω λόγω*, παρακολουθώ πλήρως μια λογική
επιχειρηματολογία, σε Πλάτ.

συν-ἄκοντίζω, μέλ. -σω, **I.** ρίχνω ακόντιο από κοινού ή συγχρόνως με
κάποιον, σε Αντιφών. **II.** χτυπώ με πολλά ακόντια, καταρρίπτω, *τινά*, σε
Πολύβ.

συν-ἄκούω, μέλ. —*ούσομαι*, ακούω από κοινού ή συγχρόνως με κάποιον, σε
Ξεν. · *συνακούω ἀλλήλων*, ακούω κάποιον και ακούομαι αμοιβαία απ' αυτόν,
στον ίδ.

συν-ακροάομαι, μέλ. -άσομαι [*ā*], αποθ., ακούω, ακροώμαι από κοινού, σε
Πλάτ.

συνακτέον, ρημ. επίθ. του *συνάγω* · **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να
συναθροίσει, να μαζέψει, σε Πλάτ. **II.** αυτό που πρέπει κάποιος να
συμπεράνει, σε Αριστ.

συνακτικός, -ή, -όν, κατάλληλος να συγκεντρώσει, να συναθροίσει · *τό*
συνακτικόν, δύναμη, ικανότητα συσσωρεύσεως επιχειρημάτων στη ρητορική
τέχνη, σε Λουκ.

συν-ἄλλάζω, **I.** αλαλάζω, κραυγάζω από κοινού, σε Πολύβ. **II.** με αιτ.,
χαιρετώ δυνατά, σε Ευρ.

συν-αλγέω, μέλ. -ήσω, **1.** μοιράζομαι τις συμφορές κάποιου, συμπάσχω,
συμπονώ, αισθάνομαι συμπάθεια, συμπόνοια, σε Σοφ. · απόλ., *οί*
ζυναλγοῦντες, σύντροφοι στον πόνο, στον ίδ. **2.** με δοτ. πράγμ., αισθάνομαι,
εκφράζω συμπάθεια σε κάτι ή για κάτι, σε Αισχύλ., Ευρ.

συναληγδών, -όνος, ή, κοινή θλίψη · πληθ., *αί συναλγοῦσαι*, μέτοχοι στην
κοινή θλίψη, σε Ευρ.

συν-ἄλειφω, μέλ. -ψω, αλείφω μαζί, επιχρίω, αποκρύπτω, κουκουλώνω με
επιχρίσματα, σε Αριστ.

συν-αλίζω, αόρ. β' *συνήλισα*, φέρνω στο ίδιο σημείο, συνάγω, συγκαλώ,
συναθροίζω, συλλέγω, σε Ηρόδ. — Παθ. έρχομαι από κοινού, συναθροίζομαι,
στον ίδ., Ξεν. κ.λπ. · λέγεται για μεμονωμένο πρόσωπο, συνεταιρίζομαι με
κάποιον, σε Κ.Δ.

συναλλᾶγή, ή, **I. 1.** φιλική ανταλλαγή λόγων για τον σκοπό της συμφιλίωσης,
συνθηκολόγηση, σε Σοφ., Ευρ. · απόλ., καταλλαγή, συμφιλίωση, ειρήνευση,
σε Θουκ. · πληθ., ειρηνευτική συνθήκη, σε Ξεν. **2.** γενικά, διαπραγματεύση,
επιμειξία, σε Ευρ. **II.** παρέμβαση, παρεμβολή, συνέργεια · *δαιμόνων*
ζυναλλαγαῖς, με τις ιδιαίτερες παρεμβάσεις των θεοτήτων, σε Σοφ. · *νόσου*
ζυναλλαγή, με την παρέμβαση, τη συνέργεια του λοιμού, στον ίδ. · γενικά,
αποτέλεσμα παρέμβασης, σύμπτωση, τυχαίο γεγονός, στον ίδ. · *όλεθρίασι*
συναλλαγαῖς, με καταστροφικά αποτελέσματα, στον ίδ.

συνάλλαγμα, -ατος, τό, αμοιβαία συμφωνία, σύμβαση, συμβόλαιο, συνθήκη, σε Δημ. κ.λπ. · στον πληθ., συναλλαγές μεταξύ ανθρώπων, σε Αριστ.

συνάλλαξις, ή, συναλλαγή, σύμβαση, αμοιβαία συμφωνία, συμφιλίωση, σε Πλάτ.

συν-αλλάσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. **-ζω, I. 1.** φέρνω σε σχέση με, σχετίζω, *τινάτινι*, σε Αισχύλ. — Παθ., έχω σχέσεις με, σχετίζομαι, *τινί*, σε Σοφ., Ευρ. **2.** συμφιλιώνω, *τινά τινι*, σε Θουκ. — Παθ. και Μέσ., συμφιλιώνομαι, συμμαχώ ή συνεταιρίζομαι με, *πρός τινα*, στον ίδ., Ξεν.· *απόλ.*, συνάπτω ειρήνη, ειρηνεύω, σε Θουκ., Ξεν. **II. 1.** αμτβ., έχω επαφές, συναλλαγές με κάποιον, σε Σοφ., Ευρ. **2.** έρχομαι σε σχέσεις ή αμοιβαίες συμφωνίες, διαπραγματεύομαι, σε Δημ., Αριστ.

συν-άλλομαι, αποθ., πραγματοποιώ άλμα από κοινού, τρομάζω, σε Λουκ.

συν-ἄλοάω, αόρ. **α΄ -ηλοήσα**, αλωνίζω μαζί, αλέθω σε σκόνη, συντρίβω, θρυμματίζω, σε Θεόκρ.

συν-ἄλύω, περιφέρομαι, περιπλανιέμαι εδώ κι εκεί μαζί με κάποιον, με δοτ., σε Πλούτ.

συν-άμᾶ, επίρρ. αντί *σὺν ἅμα*, μαζί, συγχρόνως, από κοινού, σε Ανθ., Λουκ.· *τινί*, με κάποιον, σε Θεόκρ.

συν-ἄμιλλάομαι, μέλ. **-ήσομαι**, αποθ., διαγωνίζομαι ή αμιλλώμαι, μάχομαι μαζί με, σε Ευρ.

συν-αμπέχω και **-αμπίσχω**, σκεπάζω εντελώς, περιτυλίγω, συγκαλύπτω, σε Αισχύλ. — Μέσ., *τί συναμπίσχει κόρας*; γιατί καλύπτεις τα μάτια σου; σε Ευρ.

συν-αμφότεροι, -αι, -α, μαζί και οι δυο, σε Θέογν., Ηρόδ., Αττ.· ενικ. με περιληπτική σημασία, *τὸ ξυναμφότερον = συναμφότεροι*, σε Πλάτ.· *τοῦτο συναμφότερον*, η ενωμένη αυτή δύναμη, σε Δημ.

συν-άμφω, οί, αί, και οι δυο μαζί, σε Πλάτ. κ.λπ.

συν-αναβαίνω, ανεβαίνω μαζί με κάποιον, λέγεται για την ανάβαση στην Κεντρική Ασία, σε Ηρόδ., Ξεν.· *τινί*, με κάποιον, σε Ξεν.

συν-αναβοάω, μέλ. **-βοήσομαι**, κραυγάζω από κοινού, σε Ξεν.

συν-ἄναγκάζω, μέλ. **-σω, I.** συμβάλλω ή βοηθώ σε εξαναγκασμό, σε Ισοκρ., Δημ. — Παθ., εξαναγκάζομαι συγχρόνως, σε Δημ. **II.** εκτελώ, φέρω εις πέρας επίσης δια της βίας, σε Ισοκρ. — Παθ., *ὄρκοι συνηναγκασμένοι*, όρκοι που αποσπάστηκαν με βία, σε Ευρ.

συν-αναγράφω, μέλ. **-ψω**, καταχωρώ ή καταγράφω μαζί — Παθ., *συναναγραφήναι ἐν τοῖς συμμάχοις*, σε Αισχίν.

συν-ανάγω, μέλ. **-ζω, I.** φέρνω πίσω μαζί — Παθ., αποχωρώ, επιστρέφω μαζί, σε Πολύβ. **II.** Παθ., επίσης, ανοίγομαι, βγαίνω στο πέλαγος, αποπλέω μαζί με, σε Δημ.

συν-αναδίδωμι, μέλ. **-δώσω**, δίνω πίσω, αποδίδω, επιστρέφω μαζί, σε Λουκ.

συν-αναζεύνυμι, μέλ. **-ζεύζω**, ξεκινώ μαζί με κάποιον, σε Πλούτ.

συν-αναιρέω, μέλ. **-ήσω**, μέλ. **-ήσω**, αόρ. **β΄ -ανείλον· I. 1.** καταστρέφω από κοινού με κάποιον, *τινά τινι*, σε Πολύβ. **2.** καταστρέφω εντελώς, ολοσχερώς, σε Ισοκρ. — Παθ., σε Θουκ. **II.** δίνω την ίδια απάντηση, τον ίδιο χρησμό, λέγεται για την Πυθία, σε Πλάτ.

συν-ανάκειμαι, Παθ., κάθομαι στο ίδιο ανάκλιτρο κοντά στο τραπέζι του δείπνου μαζί με άλλους, σε Κ.Δ.

συν-ανακεράννυμαι, αόρ. **α΄ -εκράθην [ᾱ]**, Παθ., είμαι αναμειγμένος με, *τινι*, σε Λουκ.

συν-ἄναλίσκω, μέλ. **-ανᾶλώσω, I.** καταναλώνω, ξοδεύω μαζί ή με συντροφιά, σε Δημ. **II.** βοηθώ στην κατασπατάληση ξοδεύοντας κι εγώ χρήματα, σε Ξεν.

συν-αναμίνγνυμι, μέλ. -μίζω, αναμειγνύω μαζί, συγχωνεύω — Παθ., σχετίζομαι με άλλους, με δοτ., σε Λουκ.

συν-αναπαύομαι, Παθ., αναπαύομαι, ξεκουράζομαι, κοιμάμαι μαζί με άλλους, σε Κ.Δ.

συν-αναπειθώ, μέλ. -σω, βοηθώ στο να πεισθεί κάποιος, καταπειθώ, *τινὰ ποιεῖν τι*, σε Θουκ. κ.λπ.

συν-αναπέμπω, μέλ. -ψω, στέλνω προς τα πάνω από κοινού, αναπέμπω μαζί, σε Πλούτ.

συν-αναπλέκω, διαπλέκω, ενυφαίνω μαζί με, *τί τινι*, σε Λουκ.

συν-αναπράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, εισπράττω αμοιβή από κοινού, σε Ξεν.

συν-αναρριπτεύω, ρίχνω, εξακοντίζω προς τα πάνω από κοινού με, σε Λουκ.

συν-ανασκάπτω, μέλ. -ψω, σκάβω επίσης, σε Στράβ.

συν-ανασπάζω, μέλ. -σπάσω, ανασύρω από κοινού, σε Λουκ.

συν-ανάσσω, μέλ. -ζω, συγκυβερνώ, βασιλεύω από κοινού, συμβασιλεύω, σε Ανθ.

συν-αναστρέφω, μέλ. -ψω, **I.** στρέφομαι προς τα πίσω, αναστρέφομαι από κοινού, αμτβ., σε Πλούτ. **II.** Παθ. και Μέσ., ζω μαζί με ή ανάμεσα σε άλλους, με δοτ., στον ιδ.

συν-ανατήκω, μέλ. -ζω, λιώνω μέ ή μαζί, σε Πλούτ.

συν-ανατίθημι, μέλ. -θήσω, αφιερώνω από κοινού με κάποιον, σε Λουκ.

συν-ανατολή, ή, ταυτόχρονη, σύγχρονη ανατολή, σε Στράβ.

συν-ανατρέχω, μέλ. -δραμοῦμαι, ανατρέχω από κοινού με κάποιον, σε Πλούτ.

συν-αναφύρω[ῦ], ζυμώνω, αναμειγνύω, ανακατεύω μαζί — Παθ., αόρ. β' -εφύρων [ῦ], κυλιέμαι μαζί, σε Λουκ.

συν-αναχρέμπτομαι, αποθ., φτύνω μαζί, βγάζω μαζί φλέγματα από τον φάρυγγα, σε Λουκ.

συν-ανίστημι, μέλ. -στήσω, **I.** κάνω κάτι να σταθεί όρθιο από κοινού ή υψώνω, ανορθώνω, ανεγείρω, σηκώνω μαζί, σε Ξεν.· βοηθώ στην αποκατάσταση, στον ιδ. **II.** Παθ., με Ενεργ. αόρ. β', σηκώνομαι συγχρόνως, συνεγείρομαι, στον ιδ.· *τινι*, με κάποιον, στον ιδ.

συν-αντάω, Επικ. γ' δυϊκ. παρατ. -αντήτην, μέλ. -ήσω, αόρ. α' -ήνητσα, παρακ. -ήνητκα· **I.** συναντώ πρόσωπο με πρόσωπο, λέγεται για δύο ανθρώπους, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για πολλά πρόσωπα, συναντώμαι, συναθροίζομαι, σε Φίλιππ. παρά Δημ. **II. 1.** όπως το *άντάω*, συναντώ κάποιον, συναπαντώ, *τινί*, σε Ευρ., Αριστοφ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ομήρ. Ιλ.· με σύστ. αιτ., *συναντᾶν συνάντησιν*, σε Ευρ. **2.** με δοτ. πράγμ., έρχομαι σε επαφή με, *φόνω*, στον ιδ. **III.** συμβαίνω, λέγεται για τυχαία γεγονότα κ.λπ.· *τινί*, σε Πλούτ., Κ.Δ.

συνάντησις, ή, συναπάντημα, συνάντηση, σε Ευρ.

συν-αντιάζω, = *συναντάω*, *τινί*, σε Σοφ.

συν-αντλέω, μέλ. -ήσω, αντλώ, δηλ. υποφέρω, υπομένω κάτι από κοινού με κάποιον, *συναντλέω πόνους τινί*, τον βοηθώ να αντέξει όλες του τις συμφορές, Λατ. *una exhaurire labores*, σε Ευρ.

συν-άντομαι, αποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., συναντώ τυχαία κάποιον, συναπαντώ, συναντώ, απόλ. ή με δοτ., σε Όμηρ. κ.λπ.· με εχθρική σημασία, συναντώ στη μάχη, συμπλέκομαι σε μάχη, συγκρούομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., *φόρμιγγι συνάντομαι*, πλησιάζω, συναντώ, απαντώ (δηλ. χειρίζομαι, παίζω) τη λύρα, σε Πίνδ.

συν-ἄνυττω[ῦ], έρχομαι, οδεύω στο τέλος μαζί με κάποιον, αποτελειώνω μαζί, με δοτ., σε Αισχύλ.

συνανύω, μέλ. -σω, φθάνω από κοινού με, σε Πλούτ.

συν-αξιώω, μέλ. -ώσω, εγείρω από κοινού αξίωση, αξιώνω και εγώ, θεωρώ από κοινού κάτι άξιο, σε Ξεν.

συν-αιιδός, -όν, = *συνωδός*, σε Ευρ.

συνάρορος, -ον, Δωρ. και Αττ. αντί *συνήρορος*.

συν-απάγω, μέλ. -ξω, **I.** οδηγώ κάτι μακριά από κοινού με κάποιον, απάγω, απομακρύνω μαζί με, με δοτ., σε Ξεν.· απόλ., στον ιδ. **II. 1.** Παθ., *απάγομαι*, απομακρύνομαι ομοίως, σε Κ.Δ. **2.** *συνηθίζω*, προσαρμόζομαι σε κάτι, με δοτ., στο ιδ.

συν-απαίρω, αμτβ., αποπλέω ή απέρχομαι, αποχωρώ, αποδημώ μαζί με, σε Λουκ.

συν-απαρτίζω, μέλ. -σω, ανταποκρίνομαι απολύτως σε κάτι από κοινού με, βρίσκομαι, κείμαι απέναντι σε, *τινί*, σε Στράβ.

συν-άπᾱς, -ᾱσα, -ᾱν, όπως το *σύμπας*, επιτετ. αντί *πᾱς, πᾱσα, πᾱν*, όλος μαζί, ολόκληρος, σύμπας, κατά κανόνα στον πληθ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· στον ενικ. με περιληπτικά ουσ., *τὸ συνάπαν στράτευμα*, στον ιδ.

συν-ἄπειλέω, μέλ. -ήσω, απειλώ, φοβερίζω συγχρόνως, σε Λουκ.

συν-απεργάζομαι, αποθ., βοηθώ στην επίτευξη ενός έργου, αποπερατώνω μαζί, σε Πλάτ.

συναπεχθάνομαι, αποθ., εχθρεύομαι κάποιον από κοινού με κάποιον άλλο, σε Πλούτ.

συναπίσταμαι, Ιων. αντί *συναφίσταμαι*.

συν-αποβαίνω, μέλ. -βήσομαι, αποβιβάζω στην ξηρά μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Ηρόδ.

συν-απογράφομαι, Μέσ., εγγράφω το όνομά μου, καταγράφομαι μαζί με άλλους ως υποψήφιος, σε Πλούτ.

συν-αποδημέω, μέλ. -ήσω, φεύγω μακριά από την πατρίδα μου, αποδημώ, μεταναστεύω μαζί με, σε Αριστ.

συν-απόδημοι, οί, αυτοί που ζουν μακριά από τον τόπο τους, μετανάστες, σε Αριστ.

συν-αποδιδράσκω, δραπετεύω μαζί με κάποιον· *ξυναποδρᾶναί τινι* (απαρ. αορ. β'), σε Αριστοφ.

συν-αποδοκίμάζω, μέλ. -σω, αποδοκιμάζω από κοινού, *τι*, σε Ξεν.

συναποθανεῖν, απαρ. αορ. β' του *συναποθνήσκω*.

συν-αποθνήσκω, μέλ. -θᾶνοῦμαι, πεθαίνω μαζί με κάποιον, με δοτ., σε Ηρόδ.· απόλ., πεθαίνω με κάποιον, σε Πλάτ.

συν-αποικίζω, Αττ. μέλ. -ιῶ, αναχωρώ προκειμένου να αποικίσω τόπο μαζί με άλλους, σε Λουκ.

συν-αποκάμνω, μέλ. -καῦμοῦμαι, είμαι αποκαμωμένος από την κούραση από κοινού με άλλους, σε Ευρ.

συν-αποκτείνω, μέλ. -κτενῶ, σκοτώνω, φονεύω μαζί, σε Αισχίν.

συν-απολαμβάνω, μέλ. -λήγομαι, λαμβάνω από κοινού ή αμέσως, σε Ξεν.

συν-απολάμπω, μέλ. -ψω, λάμπω, εκπέμπω λάμψη από κοινού, σε Λουκ.

συν-απόλλυμι, μέλ. -ολέσω, καταστρέφω μαζί με κάποιον· *συναπόλλυμι τοὺς φίλους*, καταστρέφω τους φίλους μου και τον εαυτό μου επίσης, σε Θουκ.·

συναπόλλυμι τὰ χρήματα, χάνω τα χρήματα επίσης, σε Δημ. — Παθ., αφανίζομαι, φθείρομαι, χάνομαι μαζί, σε Θουκ.· *τινι*, με κάποιον, σε Ηρόδ.

συν-απολογέομαι, αποθ., συμβάλλω στην υπεράσπιση, απολογούμαι, υπερασπίζομαι από κοινού, συνηγορώ, σε Δημ.

συν-απομᾶρναίνομαι, Παθ., μαραίνομαι και πεθαίνω μαζί, σε Ξεν.

συν-απονεύω, μέλ. -σω, αποκλίνω, γέρνω, κλίνω μαζί· *τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ ζυναπονεύοντες*, γέροντας, στρίβοντας τα σώματά τους, σε ένδειξη ομοιότητας προς τη σκέψη τους, σε Θουκ.

συν-αποπέμπω, μέλ. -ψω, αποστέλλω, εκδιώκω μαζί, σε Ξεν.

συν-απορρήγνυμι, μέλ. -ρήζω, αποσπώ, σπάζω μαζί, σε Πλούτ.

συν-αποσβέννυμι, μέλ. -σβέσω, σβήνω μαζί ή από κοινού με, *τί τινι*, σε Ανθ.

— Παθ., με Ενεργ. αόρ. -έσβην, παρακ. -έσβηκα, σβήνομαι μαζί με, σε Πλούτ.

συν-αποστέλλω, μέλ. -στελῶ, αποστέλλω από κοινού με κάποιον, με δοτ., σε Θουκ., Ξεν.

συν-αποστερέω, μέλ. -ήσω, βοηθώ στη στέρηση, αφαίρεση κάποιου πράγματος από κάποιον με δόλο, εξαπατώ από κοινού στερώντας, *τινά τινος*, κάποιον από κάτι, σε Δημ.

συν-αποφαίνομαι, μέλ. -φάνοῦμαι, Μέσ., αποφαίνομαι, γνωματεύω ομοίως ή από κοινού, συμφωνώ με όσα βεβαιώνει κάποιος, σε Ισοκρ. κ.λπ.

συν-άπτω, μέλ. -άψω,

A. I. 1. συνδέω, συνενώνω, συναρμόζω, ενώνω, εφάπτω· *συνάπτω χέρα*, σε ένδειξη φιλίας, σε Ευρ.· *ιδού, σύναψον* (ενν. *την χέρα*), στον ιδ.· αλλά, *συνάπτω χειρά τινος έν βρόχοις*, δένω σφιχτά τα χέρια του με δεσμά, στον ιδ.· *συνάπτω πόδας ή ἴχνος τινί*, συναντώ κάποιον, σε Ευρ.· *συνάπτω κῶλον τάφω*, προσεγγίζω τον τάφο, στον ιδ.· ομοίως, *φόνος συνάπτει τινά γῆ*, στον ιδ.· *ζυνάπτω βλέφαρα*, κλείνω σφιχτά τα μάτια, στον ιδ.· *συνάπτω στόμα*, φιλώ κάποιον, σε Ευρ.· *συνάπτω κακὰ κακοῖς*, ενώνω τη δυστυχία με τη δυστυχία, στον ιδ.· αλλά, *συνάπτω κακόν τινι*, τον δένω με τη δυστυχία, τον φέρνω σε επαφή μαζί της, στον ιδ.· *συνάπτω τινί δαῖτα*, παραθέτω σε κάποιον γεύμα, στον ιδ.· παροιμ., *συνάπτω λίνονλίνω*, συνδέω κλωστή με κλωστή, δηλ. συγκρίνω ομοειδή πράγματα, σε Πλάτ. **2.** συνδέω στη σκέψη μου, συνδυάζω, συσχετίζω, στον ιδ.· *συνάπτω μηχανήν*, καταστρώνω σχέδιο, σε Αισχύλ.· *συνάπτω ὄναρ εἰς τίνα*, συνδέω ένα όνειρο με κάποιον, το συσχετίζω μ' αυτόν, σε Ευρ.· *ζυνήψε πάντας ἐς μίαν βλάβην*, τους περιέπλεξε σε ζημία, σε απώλεια, στον ιδ. **II. 1.** με εχθρική σημασία, *συνάπτω εἰς μάχην*, οδηγώ σε συμπλοκή, σε Ηρόδ.· *ἐλπίς πόλεις ζυνήψε*, ενέπλεξε τις πόλεις σε σύγκρουση, σε Ευρ. **2.** *συνάπτω μάχην*, συμπλέκομαι σε μάχη, σε Ηρόδ.· *τινί*, με κάποιον, σε Αισχύλ.· *πρός τίνα*, σε Θουκ.· επίσης (χωρίς το *μάχην*), συμπλέκομαι, σε Ηρόδ., Αριστοφ. — Παθ., *νεῖκος συνήπται τινιπρός τίνα*, σε Ηρόδ. **III. 1.** με φιλική σημασία, συνδέω, συνενώνω, σε Ξεν. — Παθ., *συνάπτεσθαι τινι*, σχετίζομαι, συναναστρέφομαι κάποιον, σε Ανθ. **2.** με αιτ. πράγμ., *συνάπτω μῦθον, ὄρκους*, σε Ευρ.· *συνάπτω τινί γάμους, λέκτρα, κῆδος*, σχετίζομαι με κάποιον μέσω γάμου, στον ιδ.· *ζυνάπτεσθαι κῆδος τῆς θυγατρός*, παντρεύω την κόρη μου, σε Θουκ. **B. αμτβ. I. 1.** με τοπική σημασία, συνορεύω με, γειτνιάζω, βρίσκομαι πολύ κοντά σε, εφάπτομαι, σε Ηρόδ.· *Τήνω συνάπτει Ἄνδρος*, σε Αισχύλ. **2.** λέγεται για χρόνο, εγγίζω, είμαι πλησίον από πλευράς χρόνου, επίκειμαι, σε Πίνδ.· ομοίως λέγεται για γεγονότα, *λύπη συνάπτω τινί*, σε Ευρ. **3.** μεταφ., λέγεται για σκέψεις, συναντώμαι, συμπίπτω, σε Αριστ.· συνδέομαι με, *πρόςτι*, στον ιδ. **II. 1.** λέγεται για πρόσωπα, *συνάπτω λόγοισι*, συνομιλώ, σε Σοφ.· ομοίως, *ἐς λόγους ζυνάπτω τινί*, σε Ευρ.· επίσης, *συνάπτω εἰς χορεύματα*, παίρνω μέρος στον χορό, χορεύω μαζί με, στον ιδ.· *συνάπτω ἐς χεῖρα γῆ*, δηλ. προσεγγίζω, αγγίζω τη γη, στον ιδ. **2.** *τύχα ποδός ζυνάπτει μοι*, δηλ. έχω έλθει στην κατάλληλη στιγμή, στον ιδ. **Γ. 1.** Μέσ., βρίσκομαι κοντά σε, συνδέομαι με, *τινι*, σε Ξεν. **2.** μετέχω από κοινού με κάποιον, βοηθώ, *τινι*, σε Ευρ.· *απόλ.*, σε Αισχύλ. **3.** επιφέρω στον εαυτό μου, *πληγάς*, σε Δημ.

συν-απωθέω, μέλ. -ήσω, σπρώχνω μακριά από κοινού, απωθώ μαζί με, σε Λουκ.

συνᾶραι, απαρ. αορ. α' του *συναίρω*.

συν-ἄρᾶρίσκω, **I.** συνάπτω, ενώνω, συνδέω. **II.** αμτβ. στον παρακ. *συνάρηρα*, συναρμόζω, σε Ομηρ. Ὑμν.

συν-ἄράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, χτυπώ μαζί, συγκρούω, συντριβώ, κόβω σε κομμάτια, κατατεμαχίζω, θρυμματίζω, διασκορπίζω, σε Ὀμηρ.· *συναράσσω οἶκον, πόλιν*, σε Ευρ. — Παθ., διασκορπίζομαι, σε Ομηρ. Οδ., Ηρόδ.· *συναράσσεσθαι κεφαλᾶς*, συγκρούστηκαν τα κεφάλια τους, σε Ηρόδ.

συν-ἄρέσκω, μέλ. -αρέσω, **1.** ευχαριστώ ή ικανοποιώ από κοινού, με δοτ., σε Δημ. **2.** απρόσ. όπως το Λατ. *placet*, *συναρέσκει μοι*, είμαι ικανοποιημένος επίσης, σε Ξεν.

συνάρηρα, αμτβ. παρακ. του *συναραρίσκω*.

σύν-αρθρος, -ον (**ἄρθρον**), αυτός που έχει συναρμοστεί με κάποιον ή κάτι, συναρθρωμένος, αρθρωτός, σε Αισχύλ.

σύν-ἄριθμέω, μέλ. -ήσω, αριθμώ μαζί, συνυπολογίζω, απαριθμώ, προσμετρώ, σε Ισαίο· ομοίως στη Μέσ., σε Αισχίν. — Παθ., αριθμούμαι, απαριθμούμαι μαζί με άλλους, συνυπολογίζομαι, σε Αριστ.

συν-ἄριστάω, μέλ. -ήσω, παίρνω πρωινό ή γευματίζω μαζί με, *τινί*, σε Αριστοφ., Αισχίν.

συν-ἄριστεύω, μέλ. -σω, επιτελώ γενναίες πράξεις, ανδραγαθώ από κοινού με, σε Ευρ.

συν-αρκέομαι, αποθ., συγκατατίθεμαι, εγκρίνω από κοινού ή υπομένω μαζί με, *τινι*, σε Θεόφρ.

συν-αρμόζω, Αττ. -όττω· Δωρ. μέλ. -όζω — Παθ., παρακ. -ήρμωσμαι, αόρ. α' -ηρμόσθην· **I. 1.** με φυσική, πρακτική σημασία, συνταιριάζω, συναρμολογώ, εφαρμόζω, συνάπτω με ακρίβεια, σε Θουκ.· *συναρμόζειν βλέφαρα*, κλείνω τα βλέφαρά μου, σε Ευρ.· Παθ., *λίθοι εὔσνηρμωσμένοι*, σε Ηρόδ. **2.**

συναρμολογώ ώστε να δημιουργήσω ένα σύνολο, αρμολογώ, μοντάρω, *σκάφος, ἵππον*, σε Ευρ. — Παθ., *οὐ καλῶς σνηρμωσμένα*, σε Δημ. **3.**

συνδυάζω, είτε μέσω πράξης είτε μέσω σκέψης, σε Σόλων., Πλάτ. **4.** μεταφ., προσαρμόζω, συμμορφώνω κάτι με κάτι άλλο, *εὐχερεία συναρμόζω βροτούς*, δηλ. τους κάνω να αδιαφορούν για τις εγκληματικές πράξεις, σε Αισχύλ. — Παθ., *πρὸς παρόντα σνηρμωσμένος*, σε Ξεν. **II.** αμτβ., αρμόζω, είμαι κατάλληλος, ταιριαστός, σε Πλάτ., Ξεν.

συν-αρμολογέομαι, Παθ., είμαι συνταιριασμένος ή συναρμοσμένος, σε Κ.Δ.

συν-αρμοστής, -οῦ, ὁ, **I.** αυτός που συναρμολογεί, συγκολλά, συνδέει, *λίθων*, σε Λουκ. **II.** συγκυβερνήτης, στον ίδ.

συναρμόττω, Αττ. αντί *συναρμόζω*.

συν-αρπάζω, μέλ. -άσω και -άσομαι, αόρ. α' -ήρπασα και -αζα· **1.** αρπάζω μαζί και μεταφέρω βιαστικά μακριά, διαρπάζω, σε Τραγ. κ.λπ. — Παθ., σε Σοφ. **2.** *ξυναρπάζω χεῖρας*, αρπάζω τα χέρια κάποιου και τα δένω μαζί, σε Ευρ. **3.** μεταφ., *συναρπάζω φρενί*, αντιλαμβάνομαι γρήγορα, κατανοώ αμέσως, σε Σοφ., Αριστοφ.

συν-αρτάω, μέλ. -ήσω, συμπλέκω ή συνδέω, ενώνω, σε Ευρ., Λουκ. — Παθ., συμπλέκομαι, διαπλέκομαι ή περιπλέκομαι, σε Θουκ.· είμαι προσκολλημένος σε, *τινί*, σε Αριστ.· παρακολουθώ από κοντά την οπισθοφυλακή του εχθρού, σε Πλούτ.

συν-αρχία, ή (ἀρχή), I. συνδιοίκηση, συγκυβέρνηση, σε Στράβ. **II.** στον πληθ., *αί συναρχαίαι*, συλλογική άσκηση εξουσίας, σώμα αρχόντων που ασκούν εξουσία, σε Αριστ.

σύν-αρχος, -ον, αυτός που ασκεί εξουσία από κοινού με άλλους, που μετέχει στα αξιώματα, συνάρχοντας, σε Αριστ.

συν-άρχω, μέλ. -ζω, **1.** κυβερνώ, εξουσιάζω, διοικώ από κοινού με, *τινί*, σε Ηρόδ. **2.** απόλ., μετέχω, είμαι σύντροφος σε κάποιο αξίωμα, σε Θουκ.· *ό συνάρχων*, αυτός που μετέχει ενός αξιώματος, που είναι συνάδελφος στην άσκηση εξουσίας, συνδιοικητής, συγκυβερνήτης, στον ίδ.

συν-ασκέω, μέλ. -ήσω, εξασκώ, γυμνάζομαι από κοινού, βοηθώ στην εξάσκηση, την εκπαίδευση, σε Ισοκρ., Δημ.

συν-ασπιδώ, μέλ. -ώσω, κρατώ τις ασπίδες τη μία κοντά στην άλλη, στέκομαι σε πυκνή παράταξη, συμπολεμώ, σε Ξεν.

συν-ασπίζω, Αττ. μέλ. -ιδῶ, **I.** μάχομαι στο πλάι ή στο πλευρό κάποιου, είμαι συμπολεμιστής του, σε Ευρ. **II.** = *συνασπιδώ*, σε Λουκ.

συν-ασπιστής, -οῦ, ό, συμμαχητής, συμπολεμιστής, συναγωνιστής, σε Σοφ.

συν-ασχάλαω, μόνο σε ενεστ., αγανακτώ από κοινού με κάποιον για κάτι, με δοτ., σε Αισχύλ.

συν-ασχάλλω, μέλ. -άλλῶ, = το προηγ., σε Πλούτ.

συν-ασχολέομαι, Παθ., ασχολούμαι από κοινού με κάποιον, *τινι*, σε Πλούτ.

συν-ἄτιμάζομαι, Παθ., ατιμάζομαι, πέφτω σε δυσμένεια από κοινού με κάποιον, *τινι*, σε Πλούτ.

συνἄτιμόομαι, = το προηγ., σε Πλούτ.

συν-αυαίνω, μέλ. -ανῶ, ξηραίνω, μαραίνω εντελώς, σε Ευρ. — Παθ., ξηραίνομαι, μαραίνομαι επίσης, σε Πλάτ.

συν-αυδάω, μέλ. -ήσω, μιλά μαζί, από κοινού· συμφωνώ, ομολογώ, παραδέχομαι, σε Σοφ.

συν-αυλέω, μέλ. -ήσω, συνοδεύω με τον αυλό την εκτέλεση ενός τραγουδιού, σε Λουκ.

συν-αυλία, ή, I. 1. συμφωνία, συνήχηση μελωδιών από πολλούς αυλούς, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., *δύσορνις ἄδε ξυναυλία δορός*, αυτή η δυσοίωση συνήχησης της μάχης, λέγεται για μονομαχία μεταξύ δύο αδελφών, σε Αισχύλ. **II.** (από *αύλη*) συγκατοίκηση, συνοίκηση, σε Αριστ.

συν-αυλίζομαι, Παθ., συναθροίζομαι, συναναστρέφομαι, συγκατοικώ, σε Βάβρ.

σύν-αυλος, -ον (αὐλός), αυτός που συνηχεί με τον αυλό· γενικά, αυτός που ηχεί σε συμφωνία, σε ταυτοφωνία, αρμονικός, σε Αριστοφ.· γενικά, αυτός που βρίσκεται σε αρμονία με, εναρμόνιος με, *τινι*, σε Ευρ.

σύν-αυλος, -ον (αὐλή), αυτός που συγκατοικεί με, αυτός που ζει στην ίδια μάντρα, στην ίδια στάνη (ενν. *ταῖς ποιίμαις*), σε Σοφ.· μεταφ., *θεία μανία ξύναυλος*, δηλ. αυτός που έχει προσβληθεί από ιερή τρέλα, μανία, εκστατικός, μανιώδης, στον ίδ.

συν-αυξάνω και -αύξω, μέλ. -αυξήσω, **1.** αυξάνω ή μεγεθύνω μαζί ή από κοινού, σε Ξεν. — Παθ., αυξάνομαι ή γίνομαι μεγαλύτερος μαζί ή από κοινού με κάτι, με δοτ., σε Ηρόδ., Ευρ. **2.** συμβάλλω ή βοηθώ στην αύξηση ή τη μεγέθυνση, σε Ξεν., Αριστ.

συναύξεις, -εως, ή, ανάπτυξη, αύξηση από κοινού, σε Πολύβ.

συν-αφαιρέω, μέλ. -ήσω, αφαιρώ, απομακρύνω από κοινού — Μέσ., βοηθώ στη διάσωση, σε Θουκ.

συν-ἄφανίζομαι, Παθ., αφανίζομαι, καταστρέφομαι από κοινού με κάποιον, *τινι*, σε Στράβ.

συν-αφίστημι, Ιων. **συν-απ-**· αόρ. α' *συναπέσθησα*· υποκινώ από κοινού σε αποστασία, σε Θουκ. — Παθ., Ιων. *συναπίσταμαι*, με Ενεργ. αόρ. β' και παρακ., επαναστατώ ή εξεγείρομαι σε αποστασία από κοινού με άλλους, με δοτ. ή απόλ., σε Ηρόδ., Θουκ.

συναχθῆναι, απαρ. αορ. α' του *συνάγω*.

συν-ἄχθομαι, μέλ. -*αχθέσομαι* και -*αχθεσθήσομαι*· ευκτ. αορ. α' -*αχθεσθείην*· αποθ., στενοχωρούμαι, θλίβομαι μαζί ή από κοινού με κάποιον, συμπονώ κάποιον, *τινι*, σε Ηρόδ., Δημ. κ.λπ.· με δοτ. πράγμα., για κάτι, σε Ξεν.

συν-δαίζω, μέλ. -*ζω*, φονεύω μαζί με τους υπολοίπους, από κοινού, φονεύω επίσης, σε Σοφ.

συν-δαίνυμι, μέλ. -*δαίσω*, συνεορτάζω, διασκεδάζω με κάποιον· *συνδαίνυμι γάμους τινί*, συνεορτάζω με συμπόσιο τον γάμο μαζί με κάποιον, σε Ευρ.

συν-δαίτης, -ου, ό, = *συνδαίτωρ*, σε Λουκ.

συν-δαίτωρ, -ορος, ό, ομοτράπεζος, αυτός που συντροφεύει κάποιον στο δείπνο, που δειπνεί από κοινού, σε Αισχύλ.

συν-δάκνω, μέλ. -*δήζομαι*, δαγκώνω μαζί· *συνδάκνω τὸ στόμιον*, λέγεται για ἄλογο που δαγκώνει το χαλινάρι με τα δόντια του, σε Ξεν.

συν-δακρύω[ῶ], μέλ. -*σω*, **I**. δακρῦζω, κλαίω μαζί ή από κοινού με κάποιον, σε Ευρ. **II**. με αιτ., θρηνώ μαζί, συνθρηνηλογώ, σε Πλούτ.

συν-δανείζομαι, Μέσ., συλλέγω μέσω δανεισμού, δανείζομαι από πολλούς, σε Πλούτ.

συν-δειπνέω, μέλ. -*ήσω*, δειπνώ ή γευματίζω μαζί με κάποιον, με δοτ., σε Ξεν.· *μετά τινων*, σε Δημ.· απόλ., δειπνώ ή γευματίζω με άλλους, σε Ξεν. κ.λπ.· *οί ξυνδειπνοῦντες*, αυτοί που λαμβάνουν μέρος σε δείπνο συνεισφέροντας μερίδιο στα έξοδά του, στον ίδ.

σύν-δειπνον, τό, κοινό δείπνο ή συμπόσιο, Λατ. *convivium*, σε Πλάτ.

σύν-δειπνος, ό, ή (δείπνον), συνδαιτυμόνας, σύντροφος στο κοινό τραπέζι, ομοτράπεζος, Λατ. *conviva*, σε Ευρ., Ξεν.

συν-δεκάζω, μέλ. -*σω*, διαφθείρω όλους στο σύνολό τους με δωροδοκίες, σε Ξεν., Αισχίν.

σύν-δενδρος, -ον (δένδρον), κατάφυτος από πολλά δέντρα, αυτός που έχει πυκνά δέντρα, σε Βάβρ.

συν-δέομαι, αποθ., παρακαλώ, επαιτώ από κοινού, *τινος*, κάτι από κάποιον, σε Δημ.

σύν-δεσμος, ό, ετερογ. πληθ. *σύνδεσμα*, **1**. μέσο σύνδεσης ή συνένωσης, αρμός, δεσμός, δεσμά, σύσφιξη, σε Ευρ., Θουκ.· μεταφ., οι καλοί άνδρες καλούνταν *ό ξύνδεσμος τής πόλεως*, ο δεσμός που συνέχει την πολιτεία, ο συνεκτικός της δεσμός, ο δεσμός που εξασφαλίζει τη συνοχή της, σε Πλάτ. **2**. στη Γραμματική, σύνδεσμος, σε Αριστ.

συν-δεσμώτης, -ου, ό, αυτός που είναι δέσμιος, φυλακισμένος από κοινού με κάποιον, σε Θουκ., Πλάτ.

σύν-δετος, -ον, I. δεμένος χειροπόδαρα, σε Σοφ. **II**. ως ουσ. *σύνδετον, τό*, δεσμός, δεσμά, σε Ευρ.

συν-δέω, Αττ. *ξυν-δέω*, μέλ. -*δήσω*, **I. 1**. δένω ή συσφίγω μαζί, λέγεται για δύο ή περισσότερα πράγματα, *συνέδησα πόδας*, σε Ομήρ. Οδ.· *τοὺς πόδας και τὰς χεῖρας*, σε Πλάτ.· *δέλτον συνδέω*, στερεώνω, συνενώνω τις πινακίδες, σε Ευρ. — Παθ., *ισχία μὴ συνδεδεμένα*, ισχία, λαγόνες που δεν έχουν συσταλεί, λέγεται για σκύλους, σε Ξεν. **2**. λέγεται για πρόσωπα, δένω χειροπόδαρα, σε

Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ. **3.** δένω, επιδένω ένα τραύμα, σε Ομήρ. Ιλ. **4.** γενικά, δένω μαζί, συνενώνω, σε Ευρ., Πλάτ. **II.** Μέσ., *σύνδησαι πέπλους*, δέσε με ζώνη τα φορέματά σου, σε Ευρ.

σύν-δηλος, -ον, προφανής, καταφανής, πασίδηλος, σε Αριστ.

συν-δηλώω, μέλ. *-ώσω*, κάνω κάτι προφανές, πασίδηλο, φανερώνω, σε Αριστ.

συν-δημαγωγέω, δημαγωγώ από κοινού, συμβάλλω στην επιδίωξη δημοτικότητας, σε Πλούτ.

συν-διαβαίνω, μέλ. *-βήσομαι*, διαβαίνω, διέρχομαι, περνώ από κοινού, σε Ξεν.

συν-διαβάλλω, μέλ. *-βάλλω*, **I.** διαβιβάζω, μεταφέρω από κοινού μέσω κάποιου· *απόλ.*, Λατ. *una trajicere*, *συνδιαβάλλω τὸν κόλπον*, διασχίζω τον κόλπο μαζί με, σε Θουκ. **II.** κατηγορώ, διαβάλλω, συκοφαντώ από κοινού, σε Δημ. — Παθ., διαβάλλομαι, συκοφαντούμαι, κατηγορούμαι μαζί με, σε Θουκ.

συν-διαβιβάζω, μτβ. του *συνδιαβαίνω*, διαβιβάζω από κοινού απέναντι ή μέσα από, σε Ξεν.

συν-διαγιγνώσκω, μέλ. *-γνώσομαι*, συμμετέχω με άλλους ως κριτής στο να αποφασιστεί ή να κατακυρωθεί κάτι, σε Θουκ.

συν-διάγω[ᾶ], μέλ. *-άζω*, περνώ την ώρα μου μαζί με ή διέρχομαι από κοινού· *απόλ.* (ενν. *τὸν βίον*), συζώ, ζω μαζί με, συμβιώνω, σε Αριστ.

συν-διαιτάομαι, Παθ., κατοικώ με ή από κοινού, συγκατοικώ, συζώ, συμβιώνω, σε Θουκ., Ισοκρ.

συν-διαίτησις, ή, συγκατοίκηση, συμβίωση, σαρκική επαφή, σε Πλούτ.

συν-διαιτητής, -οῦ, ό, I. αυτός που επιδικάζει, που κρίνει ως διαιτητής από κοινού με άλλον, σε Δημ. **II.** αυτός που συζεί με κάποιον, σύντροφος, παρέστιος, σύνοικος, σε Λουκ.

συν-διακινδυνεύω, μέλ. *-σω*, μετέχω από κοινού στον κίνδυνο, διακινδυνεύω, ρισκοκινδυνεύω μαζί με, σε Ηρόδ., Πλούτ.

συν-διακομίζομαι, Παθ., διέρχομαι, διασχίζω μαζί με, σε Πλούτ.

συν-διακοσμέω, θέτω σε τάξη μαζί, στολίζω από κοινού, σε Πλάτ., Πλούτ.

συνδιάκτορος, ό, από κοινού *διάκτορος* (αγγελιοφόρος), δηλ. σύντροφος του Ερμή, καθώς το επίθ. *διάκτορος* αποδιδόταν από τον Όμηρ. στον Ερμή, ψυχοπομπός, σε Λουκ.

συν-διαλλάσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. *-ζω*, συμβάλλω στη συμφιλίωση, συμφιλιώνω από κοινού, μονοιάζω, *τινὰ πρὸς τινα*, σε Δημ.

συν-διαλύω, μέλ. *-λύσω [ῶ]*, **1.** βοηθώ στην κατάπαυση, στο καταλάγιασμα, καθησυχάζω, σε Ισοκρ. **2.** βοηθώ στην καταλλαγή, τη συμφιλίωση, συμφιλιώνω, σε Δημ. **3.** Μέσ., συνεισφέρω στην εξόφληση, σε Λουκ.

συν-διαμένω, διαμένω, παραμένω από κοινού με άλλους, σε Ξεν.

συν-διαμνημονεύω, μέλ. *-σω*, φέρνω στη μνήμη μου μαζί ή μαζί με άλλους, κάνω μνεία από κοινού, σε Δημ., Αισχίν.

συν-διανεύω, μέλ. *-σω*, κάνω νέυμα στρέφοντας το κεφάλι μου εδώ κι εκεί συγχρόνως, σε Πολύβ.

συν-διανοέομαι, αποθ., συσκέπτομαι, διαβουλεύομαι από κοινού με, *τινι*, σε Πολύβ.

συν-διαπλέω, πλέω, διαπλέω μαζί, σε Λουκ.

συν-διαπολεμέω, μέλ. *-ήσω*, πολεμώ μέχρι τέλους από κοινού με κάποιον· *νηεσαί ξυνδιαπολεμήσασαι*, πλοία που παρέμειναν μαζί του καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, σε Θουκ.

συν-δι-ἄπορέω, μέλ. *-ήσω*, εγείρω αμφιβολίες, απορίες ή ερωτήσεις από κοινού, σε Πλούτ.

συν-διαπράσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -ζω, **I.** κατορθώνω, εκτελώ, διεκπεραιώνω ένα έργο μαζί με ή επιπλέον, σε Ισοκρ., Λουκ. κ.λπ. **II.** Μέσ., διαπραγματεύομαι συγχρόνως, σε Ξεν.

συν-διασκοπέω, μέλ. -σκέψομαι, συνεξετάζω ή διερευνώ από κοινού με, τί τινι ή μετά τινος, σε Πλάτ.· ομοίως στον Μέσ. ενεστ., στον ίδ.

συν-διαστρέφω, μέλ. -ψω, διαστρέφω, διαστρεβλώνω, διαφθείρω από κοινού — Παθ., συστρέφομαι, διαστρέφομαι από κοινού με, τινί, σε Πλούτ.

συν-διασφάζω, συμβάλλω στη διάσωση ή στη διατήρηση, σε Θουκ., Δημ.

συν-διατᾶλαιπωρέω, μέλ. -ήσω, υπομένω ταλαιπωρίες μαζί ή μαζί με κάποιον, σε Πλάτ.

συν-διατελέω, Αττ. μέλ. -τελῶ, συνεχίζω μέχρι τέλους, εξακολουθώ μέχρι το τέλος, σε Πλάτ.

συν-διατηρέω, μέλ. -ήσω, συμβάλλω στη διατήρηση ή τη συντήρηση κάποιου πράγματος, διαφυλάσσω, σε Πολύβ.

συν-διατρίβω[τ], μέλ. -ψω, **I. 1.** περνώ ή δαπανώ χρόνο από κοινού ή μαζί με κάποιον, συνοικώ, σε Αισχίν. **2.** απόλ. (ενν. βίον), ζω σταθερά μαζί με, συζώ, συμβιώνω· οί τῶ Σωκράτει συνδιατρίβοντες, οι μαθητές του, σε Ξεν. **II.** καταγίνομαι, ασχολούμαι με κάτι, με δοτ., σε Ισοκρ.

συν-διαφέρω, μέλ. -διοίσω, **I.** περιφέρω, συμπαρασύρω εδώ κι εκεί, σε Λουκ. **II.** φέρνω εις πέρας από κοινού με κάποιον, συμβάλλω στη διατήρηση ή τη συντήρηση, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

συν-διαφθείρομαι, Παθ., αφανίζομαι από κοινού με κάποιον, τινι, σε Ισοκρ.

συν-διαχειμάζω, μέλ. -σω, βρίσκομαι σε χειμερινό κατάλυμα μαζί με άλλους, περνώ τον χειμώνα μαζί ή από κοινού με άλλους, ξεχειμάζω, σε Πλούτ.

συν-διαχειρίζω, μέλ. -σω, βοηθώ στην επίτευξη, την εκτέλεση ενός έργου, σε Ηρόδ.

συν-διεκπίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, εξορμώ διαμέσου βιαίως μαζί με κάποιον, σε Πλούτ.

συν-διέξιμι (εἶμι, Λατ. ibo), διεξέρχομαι, διαπραγματεύομαι, διέρχομαι διαμέσου μαζί με, σε Ξεν.

συν-διημερεύω, μέλ. -σω, περνώ όλη την ημέρα μαζί με κάποιον, τινί, σε Ξεν.

συν-δικάζω, μέλ. -σω, δικάζω από κοινού, είμαι πάρεδρος δικαστή, σε Λυσ.

συν-δικαστής, -οῦ, ό, αυτός που δικάζει από κοινού, που είναι επίσης δικαστής ή ένορκος, σε Αριστοφ.

συνδίκηέω, μέλ. -ήσω, **1.** ενεργώ ως σύνδικος, συνήγορος ή δικηγόρος κάποιου, σε Αισχύλ., Ξεν. κ.λπ.· συνδικέω τινί, σε Πλάτ.· Ζεύς σοι τόδε συνδικήσεις, ο Δίας θα συνηγορήσει υπέρ σου ως προς αυτό, σε Ευρ. **2.** είμαι ένας από τους δημοσίους συνηγόρους, σε Δημ.

σύν-δικος, ό, ή (δίκη), I. 1. αυτός που βοηθάει κάποιον στο δικαστήριο, δικηγόρος, συνήγορος, Λατ. patronus, σε Αισχύλ., Δημ. **2.** στην Αθήνα, σύνδικοι ήταν οι συνήγοροι του δημοσίου και διορίζονταν για να αντιπροσωπεύουν την πόλη και να υπερασπίζονται τα συμφέροντά της, σε Δημ. **3.** μετά την περίοδο των Τριάκοντα Τυράννων, σύνδικοι ήταν δικαστές που εξέδιδαν αποφάσεις σε περιπτώσεις φιλονεικιών με αφορμή τις δημεύσεις περιουσιών, σε Λυσ. **II.** αυτός που ανήκει σε κάποιον από κοινού με, σύνδικος Απόλλωνος και Μοισᾶν κτέανον, το κοινό τους απόκτημα, σε Πίνδ.· επίρρ. συνδίκως, με κοινή απόφαση, από κοινού, σε Αισχύλ.

συν-διοικέω, μέλ. -ήσω, διοικώ από κοινού με κάποιον άλλο, συνάρχω, συγκυβερνώ, με δοτ., σε Δημ.

συν-διοράω, εξετάζω, επιθεωρώ από κοινού, σε Ισοκρ.

συν-διορίζομαι, Παθ., έχω οριστεί, διαχωριστεί, προσδιορισθεί, κριθεί επίσης, σε Στράβ.

συν-δισκεύω, μέλ. -σω, παίζω το παιχνίδι της δισκοβολίας μαζί με κάποιον, τινί, σε Λουκ.

συν-διώκω, Αττ. μέλ. -διώζομαι, **I.** καταδιώκω από κοινού, συμμετέχω στην καταδίωξη, σε Θουκ. **II.** ως νομικός όρος, συμβάλλω στην άσκηση ποινικής δίωξης, κατηγορώ από κοινού, σε Νόμ. παρά Δημ.

συν-δοκέω, μέλ. -δόζω και -δοκήσω, **I. 1.** φαίνομαι επίσης εύλογος, ταυτακάμοι συνδεκεῖ, σε Αριστοφ.· ταῦτα ξυνέδοξε τοῖς ἄλλοις, σε Θουκ.· απόλ., σε απαντήσεις, ξυνεδόκει ἡμῖν ταῦτα; είχαμε συμφωνήσει στα σημεία αυτά; δηλ. είχαμε συμφωνήσει, σε Πλάτ. **2.** απρόσ., φαίνεται εύλογο επίσης, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ.· ομοίως, απόλ. σε μτχ., συνδοκοῦν ἅπασιν ὑμῖν, εφόσον όλοι συμφωνείτε, σε Ξεν.· συνδόξαν τῷ πατρί, εφόσον ο πατέρας έδωσε την έγκρισή του, στον ίδ. **II.** ομοίως στη μτχ. Παθ. παρακ., λόγος τοῖς ἐπεικεστάτοις συνδεδογμένος, στον οποίο επίσης συμφωνούν, σε Πλάτ.

συν-δοκιμάζω, μέλ. -σω, εξετάζω μαζί, συνεξετάζω.

συν-δοξάζω, μέλ. —σω, **I. 1.** επιδοκιμάζω, εγκρίνω από κοινού, σε Αριστ. **2.** συμφωνώ με, τῷ σώματι, Πορφύρ. σε Στοβ. **II.** Παθ., δοξάζομαι, εξαίρομαι, εξυμνούμαι από κοινού, σε Κ.Δ.

συνδόξαν, μτχ. ουδ. αορ. α' του συνδοκέω.

συν-δουλεύω, μέλ. -σω, είμαι δούλος, σκλάβος από κοινού με κάποιον, τινί, σε Ευρ.

σύν-δουλος, ό, ή, αυτός που είναι σύντροφος στη δουλεία, σκλάβος στον ίδιο αφέντη, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· θηλ. **συνδούλη**, σε Βάβρ.

συν-δράω, μέλ. -άσω [ā], πράττω από κοινού, μετέχω στην επίτευξη κάποιου πράγματος, συμπράττω, συνεργώ, σε Σοφ., Θουκ.· συνδράω τί τινι, σε Ευρ.· ξυνδράω αίμα και φόνον, συμμετέχω στην αιματοχυσία και τον φόνο, στον ίδ.· τὸ συνδρῶν χρέος, κοινή ανάγκη, κοινό χρέος, στον ίδ.

συνδρομάς, -άδος, θηλ. του σύνδρομος· αἱ συνδρομάδες πέτραι = συμπληγάδες, σε Ευρ.· συνδρομάδες Κυάνεαι, σε Θεόκρ.

συν-δρομή, ή (δρόμος), **1.** ταραχώδης, στασιαστική συνάθροιση όχλου, παρά Αριστ. **2.** λέγεται για πράγματα, ή συνδρομή τοῦ λόγου, κατακλείδα, ηθικό δίδαγμα, σε Ανθ.

σύν-δρομος, -ον, **I. 1.** αυτός που τρέχει μαζί με, που συγκλίνει, συναντά τρέχοντας· σύνδρομοι πέτραι = συνδρομάδες, σε Πίνδ. **2.** ως ουσ., μέρος όπου συναντιούνται διαφορετικοί δρόμοι, σταυροδρόμι, διασταύρωση, σε Στράβ.

II. αυτός που τρέχει στο κατόπι κάποιου, που ακολουθεί κάποιον από κοντά, σε Ανθ.· επίρρ. συνδρόμως, σε Αισχύλ.

συν-δυάζω, μέλ. -άσω, **1.** συνταιριάζω ανά δύο, ζευγαρώνω, σε Αριστ. — Παθ., συνταιριάζομαι με κάτι άλλο, λαμβάνομαι, υπολογίζομαι ως ζεύγος, στον ίδ. **2.** Παθ., ζευγαρώνομαι (λέγεται και για γάμο), έρχομαι σε σαρκική επαφή, σε συνουσία, συνευρίσκομαι, σε Ξεν.

συν-δυάς, -άδος, ή (δύο), ζευγαρωμένη, αυτή που έχει ταίρι· συνδυάς ἄλοχος, νόμιμη σύζυγος κάποιου, σε Ευρ.

συνδυασμός, ό (συνδυάζομαι), **1.** αυτός που λαμβάνεται ως, που υπολογίζεται ανά ζεύγος, σε Αριστ. **2.** συνταίριασμα, σύζευξη, ζευγάριωμα, στον ίδ.

συνδυαστικός, -ή, -όν, αυτός που έχει την τάση να ζει κατά ζεύγη, σε Αριστ.

σύν-δυο, οί, αἰ, τά, δύο μαζί, ανά δύο, κατά ζεύγη, Λατ. *bini*, σε Ομηρ. Ὑμν., Ηρόδ., Πλάτ.

συν-δυστυῆω, μέλ. -ήσω, έχω μερίδιο στη δυστυχία κάποιου, δυστυχώ, υποφέρω από κοινού με κάποιον, σε Ευρ.

συν-δώδεκα, οί, αἰ, τά, δώδεκα μαζί, δώδεκα συνολικά, σε Ευρ.

συν-εγγίζω, μέλ. -σω, έρχομαι κοντά σε κάποιον, τον προσεγγίζω, σε Πολύβ.

συνεγγισμός, ό, πλησίασμα από κοινού, αμοιβαία προσέγγιση, σύγκλιση, λέγεται για αστερισμούς, σε Στράβ.

συν-εγγυάω, μέλ. -ήσω, εγγυάμαι, υπόσχομαι, δεσμεύομαι, από κοινού, σε Πλούτ.

σύν-εγγῦς, επίρρ. **1.** λέγεται για τόπο, πολύ κοντά, πλησιέστατα, εγγύτατα, κολλητά, δίπλα, σε Θουκ. κ.λπ.· *σύνεγγυς ἀλλήλων* ή *ἀλλήλοις*, σε Αριστ.· *τὸ σύνεγγυς*, εγγύτητα, γειννίαση, στον ίδ. **2.** λέγεται για χρόνο, στο άμεσο χρονικό διάστημα, σε επικείμενη χρονική στιγμή, στον ίδ. **3.** λέγεται για διάκριση ποιότητας, *οἱ σύνεγγυς*, άνθρωποι που ανήκουν σε παρεμφερή κοινωνική βαθμίδα, στον ίδ.· *ή σύνεγγυς αἰτία*, αιτία παρεμφερής ή πιθανότητα, πλησιέστερη αιτία, στον ίδ.

συν-εγείρω, μέλ. -εγερω̄, συμβάλλω στην ανύψωση, την ανόρθωση, εγείρω, σηκώνω από κοινού, σε Κ.Δ. — Παθ., ανεγείρομαι, υψώνομαι από κοινού, στο ίδ.

συνεδρεία, ή, = *συνεδρία*, σε Αριστ.

συν-εδρεύω, μέλ. -σω (*σύνεδρος*)· **1.** παρακάθηναι ως σύνεδρος μαζί με άλλους, συνεδριάζω, συσκέπτομαι, συνέρχομαι, σε Αισχίν.· *οἱ συνεδρεύοντες*, μέλη συνεδρίου, σε Δημ. **2.** λαμβάνω μέρος σε συνεδρίαση, συσκέπτομαι, στον ίδ.

συνεδρία, ή, I. το να κάθεται κάποιος μαζί με άλλους, φιλικός κύκλος, όμιλος ανθρώπων που κάθονται μαζί, σε Ξεν.· συνάθροιση, συναγελασμός, ενστικτώδης ροπή ζώου για συναγελασμό, ομαδικό πέταγμα πουλιών κατά αγέλες· θεωρείτο ευνοϊκός οἰωνός, σε Αισχύλ. **II.** συνέδριο, συμβούλιο, σε Αισχίν.

συνέδριον, τό, 1. σώμα ανδρών που έχουν συνέλθει σε συνεδρίαση ή σύσκεψη, συνέλευση, συμβούλιο, σε Ξεν. κ.λπ.· λέγεται για τη Ρωμαϊκή Σύγκλητο, σε Πολύβ.· το Ιουδαϊκό Sanhedrim, σε Κ.Δ.· ιδίως λέγεται για συμβούλιο αντιπροσώπων από συμμαχικές ή ομόσπονδες πολιτείες, σε Ηρόδ., Δημ. κ.λπ. **2.** βουλευτήριο, χώρος όπου διεζάγονταν συνδιασκέψεις, σε Ηρόδ., Ξεν.

σύν-εδρος, -ον (ἔδρα), I. αυτός που παρακάθεται σε συμβούλιο, μέλος συνεδρίου, λέγεται για πρόσωπα, σε Ηρόδ.· *έκ ζυνέδρου και τυρανικοῦ κύκλου* = *έκ κύκλου τῶν συνεδρευόντων τυράνων*, σε Σοφ. **II.** ως ουσ., αυτός που παρακάθεται με άλλους σε συνέδριο, αυτός που συνδιασκέπτεται, στον ίδ.· *σύνεδροι*, επίλεκτοι απεσταλμένοι σε συνέδριο, σε Θουκ. κ.λπ.

συν-εἰκόσι, Επικ. αντί *συν-εἰκοσι*, εἰκοσι μαζί, ανά εἰκοσι μαζί, Λατ. *viceni*, σε Ομήρ. Οδ.

συν-εέργω, Επικ. αντί *συνέργω*· **συν-εέργαθον**, Επικ. παρατ.

συνέζευξα, αόρ. α' του *συν-ζεύγνυμι*.

συν-εθέλω, έχω την ίδια επιθυμία, την ίδια βούληση, συναινάω, σε Ξεν.· στους ποιητές, *συνθέλω*, σε Σοφ., Ευρ.

συνέθεντο, γ' πληθ. Μέσ. αορ. β' του *συν-τίθημι*.

συν-εθίζω, Αττ. μέλ. -ιῶ, συνηθίζω· *συνεθίζω τινά ποιεῖν*, τον συνηθίζω, τον μαθαίνω να κάνει κάτι, σε Δημ., Αισχίν. — Παθ., αποκτώ συνήθεια ή εθισμό·

σε αόρ. α΄ και παρακ., έχω συνηθίσει, είμαι εθισμένος, σε Θουκ., Πλάτ.· με απαρ., *συνειθίσθην ποιεῖν τι*, σε Ξεν.· επίσης απρόσ., *συνειθισμένον ἦν*, είχε καταστεί συνήθεια, σε Λυσ.

συνεθιστέον, ρημ. επίθ. του *συνεθίζω*, αυτό που πρέπει κάποιος να συνηθίσει, σε Πλάτ.

συνειδέναι, απαρ. του *σύννοια*.

συνειδήσεις, ἦ, αυτοσυνειδησία, αυτεπίγνωση· συναίσθηση, επίγνωση, σε Κ.Δ.

συνεῖδον, αόρ. β΄ του *συνοράω*.

συνειδώς, μτχ. του *σύννοια*.

συνειλεγμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *συν-λέγω*.

συν-ειλέω, μέλ. *-ήσω*, συσσωρεύω, στριμώχνω, συναθροίζω, συγκεντρώνω, συνάγω, σε Ηρόδ.· λέγεται για πράγματα, δένω σφιχτά μαζί, κουβαριάζω, συνδέω, στον ιδ. — Παθ., είμαι συσσωρευμένος, συνωστισμένος, στριμωγμένος, συμπιεσμένος, σε Ξεν. κ.λπ.

συνείληφα, -εἴλημμαι, παρακ. του *συνλαμβάνω*.

συνείληχα, παρακ. του *συνλαγχάνω*.

σύν-ειμι, μέλ. *-έσομαι (εἰμί, Λατ. sum)*, **I.** είμαι, παρίσταμαι μαζί με, είμαι συνενωμένος ή συνδεδεμένος με κάτι, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ.· περιφρ. αντί απλού (μονολεκτικού) ρήματος, *σύνειμι ὄνειρασιν*, ονειρεύομαι, σε Αισχύλ.· *συνεῖναι νόσω* = *νοσεῖν*, σε Σοφ.· *κακοῖς πολλοῖς ζύνειμι*, έχω πείρα πολλών συμφορών, έχω γνωρίσει πολλές δυστυχίες, στον ιδ.· *σύνειμι πράγμασι*, είμαι απασχολημένος με πολλές υποθέσεις, σε Αριστοφ.· *σύνειμι ἡδοναῖς, λύπαις, δείμασι*, σε Πλάτ.· αντιστρόφως, *ἐμοὶ ζύνεστιν ἐλπίς*, σε Ευρ.· και απόλ., *ἄται ἀεὶ ζυνοῦσαι*, σε Σοφ.· *ὁ χρόνος ζυνὼν μακρός*, στον ιδ. **II. 1.** σχετίζομαι με ένα πρόσωπο, συζώ, συγκατοικώ, συμβιώνω, συνοικώ, *τινι*, στον ιδ., Ευρ. κ.λπ.· *μετά τινος*, σε Αριστοφ. **2.** συζώ με νόμιμο σύζυγο, *συνοικέω*, σε Ηρόδ. **3.** συναναστρέφομαι, συχνάζω, παρακολουθώ, φοιτώ, λέγεται για μαθητή που παρακολουθεί, συχνάζει στις παραδόσεις του δασκάλου του, σε Ξεν. κ.λπ.· επίσης, για τον δάσκαλο, στον ιδ.· *οἱ συνόντες*, σύντροφοι, μαθητές, οπαδοί, σε Πλάτ. **4.** έχω εμπορικές συναλλαγές, δοσοληψίες με, *τινι*, σε Θουκ.· *σ. ἵπποις*, ασχολούμαι με τα άλογα, σε Πλάτ. **5.** μετέχω από κοινού με, *τινι*, σε Αισχύλ. κ.λπ.

σύνειμι (εἶμι, Λατ. ibo), **I. 1.** πηγαίνω ή έρχομαι από κοινού με, συμπορεύομαι, συναθροίζομαι, συγκεντρώνομαι, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** με εχθρική σημασία, συμπλέκομαι σε μάχη, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· λέγεται για πολιτείες, εμπλέκομαι σε πόλεμο, συγκρούομαι, σε Θουκ. **3.** με ειρηνική σημασία, συνέρχομαι σε σύσκεψη, συνδιασκέπτομαι, διαβουλεύομαι, στον ιδ. **II.** λέγεται για προσόδους ή έσοδα, συγκεντρώνομαι, εισρέω, εισπράττομαι, συλλέγω, σε Ηρόδ.

συν-εἶπον, αόρ. β΄ του *συναγορεύω* ή του *σύμφημι*. **1.** μιλώ με κάποιον, επιβεβαιώνω όσα λέει κάποιος, συμφωνώ, σε Ισοκρ.· συμφωνώ με, *τινι*, σε Ξεν. **2.** συνηγορώ υπέρ κάποιου, τον υπερασπίζομαι, σε Δημ.· γενικά, βοηθώ, προάγω, υποστηρίζω, σε Ισοκρ. **3.** λέω, εκφράζω, διατυπώνω από κοινού, σε Ευρ.

συν-εἶργνυμι, = *συνέργω*, σε Πλούτ.